

Speciální jednotka - Čest

Byla bezradná. Původní euforie, že poprvé v životě má možnost rozhodovat sama ze sebe, začínala tonout ve vlnách nejistoty. Čas se krátil a ona nevěděla, co dělat. A tak osaměle stála v temné místnosti, bezhlesně pohybovala rty, z konečků prstů si oddrolovala hlínu a nic z toho přitom nevnímala. Začínala se bát, že zvolí špatně. V tu chvíli ještě netušila, že ať bude znít její odpověď jakkoliv, dobrá varianta už neexistuje.

* * *

Lennox na sebe navlékl těžkou ochrannou vestu a zakryl tak část insignií na vršku uniformy. Paradoxně se mu tím trochu ulevilo. Kromě americké vlaječky vyvedené v odstínech šedé a nápisu 'US Army', totiž všechny ostatní lhaly. A on tomu starému muži, který ho šel vyprovodit, lhal velice nerad.

Čašim, starosta malé, Tálibánem i západní civilizací téměř nedotčené osady, na něj zapůsobil hned při prvním setkání. Nejprve svým charisma, poté velice slušnou angličtinou a v neposlední řadě širí vzdělání, neobvyklou pro celý Afghánistán, natož pro jeho severovýchodní část, úzký průsmyk označovaný jako Vachánský koridor. Z pozdějších hovorů vyplynulo, že největší zásluhu na tom měl Čašimův praděd. Ten se na sklonku devatenáctého století, kdy koridor sloužil coby val mezi územím Velké Británie a Ruskem, připlétl do cesty jednomu britskému důstojníkovi a stal se nejprve jeho průvodcem a později přítelem. Vzájemně dobré vztahy položily základy znalostem angličtiny v rodině a posléze umožnily, aby jediného syna, Čašimova dědu, poslal 'na zkušenou' do Británie. Čašim sám dlouhou dobu pobýval v zahraničí, aby se ale nakonec vrátil tam, kde se cítil nejvíc doma, do svého rodiště. Podařilo se mu na místní poměry nashromáždit slušný majetek, už jen to ho předurčovalo být starostou, a když se k tomu přidal jeho zdravý úsudek, nebylo divu, že se brzy stal hlavou celé oblasti, zahrnující několik osad se zhruba třemi stovkami obyvatel. Nyní měl za hranicemi dvě prostřední ze svých čtyř dětí; prvorozený syn Zemar tuto možnost odmítl a raději pomáhal spravovat rodinnou půdu.

Americké vojáky, první, kteří kdy do vesnice vstoupili, přivítal s jistou obezřetností, nicméně přátelsky. Ne z nostalgie po uniformách, prostě byl takový. A jak se ukázalo, podobný přístup měli i ostatní vesničané. Patřili sice k sunnitským muslimům, ale k jejich méně konzervativní odnoži – ismailitům. Navíc se nacházeli v severní části koridoru, zvykově mírnější a uvolněnější; ještě tu přetrvávalo vykáni manželů manželům a dětí rodičům, ale ženy nechodily tak zahalené a přítomnost nevěřících nikoho na první pohled nepobuřovala. Ostatně celá jednotka si dávala pozor, aby k tomu nedala důvod; znala muslimské zvyky a respektovala je. Lennox se navíc blýskl znalostí perštiny, která byla blízce příbuzná místnímu jazyku Vakhi, a také tím, čemu sám říkal Síla osobnosti. Označení, které používal, aby sám před sebou ospravedlnil fakt, že prachsprostě využívá dobře vypadajícího zevnějšku a schopnosti vzbuzovat sympatie.

Čašim se shovívavým úsměvem sledoval, jak na sebe Lennox nabírá další součásti výstroje, nakonec si neodpustil poznámku: „Že tě baví se s tím tahat.“

„Baví mě to tak moc, že bych bez toho nemohl žít,“ pousmál se Lennox.

„Pravda, ty to máš v popisu práce. Ale když vidím, co všechno tahají ti... turisté... Jak se jim to říká?“

„Trekáři?“

„Ano ti. Jejich výbavě často nerozumím.“

„Zase jsi nějaké viděl?“ zeptal se Lennox a snažil se lhostejností maskovat zvýšený zájem. Každý, kdo sem nepatřil, byl pro něj podezřelý.

„Já ne, ale rodina, co je jižněji na letní pastvině, potkala především další dva. Na kolech. Ale jeli na druhou stranu, takže nic pro nás.“

„Aha. Mimochodem, už jste se mezi sebou nějak dohodli?“

„Zhruba. Budeme si je navzájem posílat podle toho, kde budou hledat místo na oddech nebo nocleh. Taky jsme se domluvili na podobných cenách. Když už tady jsou.“

„Tak proč toho nevyužít,“ doplnil Lennox.

Chášim zaváhal. „Myslíš, že není slušné, chtít od nich peníze?“

„Ale kdepak. A navíc...“ Lennox si hodil batoh na rameno, otevřel vrata ze dvora a máchl rukou před sebe, „tenhle pohled je k nezaplacení.“

Popošel na kraj terénní vlny a zahleděl se na dech beroucí scénérii. Pod ním, v hloubce bezmála tří tisíc metrů se klikatila řeka, která se v odpoledním slunci podobala tekoucímu zlatu. Rozdělovala dlouhé údolí, nabízející očím rozličné odstíny zeleně, táhnoucí se až na stěny impozantních hor. Směrem vzhůru vegetace ubývala, ale všude tam, kde to příroda dovolovala, byla terasovitá políčka, vnášející do barevné palety i žlutou, hnědou či červenou. Mezi políčky stály přízemní domky. Ve vyšších polohách už byly jen osamocené ostrůvky rostlin, které nakonec předaly vládu šedému kamení. Některé z vyšších vrcholů – hory měly v průměru téměř pět a půl tisíce metrů – byly pod sněhem.

Stráz, na kterém stáli, vypadal podobně, až na to, že poskytoval místo pro více polí a více staveb. Jako bonus se za nejbližším hřebenem skrývalo kruhové jezírko napájené tajícím sněhem. Momentálně mělo v průměru zhruba půl míle.

„Divíš se, že jsem opustil Londýn a vrátil se sem?“ prohodil Chášim, který šel za ním.

„Ani v nejmenším.“

Lennox se podíval pod sebe.

Dva z jeho mužů, pyrotechnik Miguel, kterému nikdo neřekl jinak než Mig, a granátometčík Dexter, aspirující na titul největšího hromotluka nejen v jednotce, ale patrně v celé Americké armádě, se tam bavili přerovnáváním kamenných obrub políček. Přitom však neopomínali sledovat okolí; nejen proto, že velitel bez ohledu na pocit bezpečí nařídil, aby byl jeden z dvojice vždy na stráži, prostě to už měli v krvi.

Lennox se s tichým povzdechem odvrátil a zamířil k zadní budově, patřící starostovi, ale dané k dispozici celé osadě. Chášim ho následoval, tentokrát však poněkud váhavě. Uvnitř byl nejmladší člen jednotky Kevin, oficiálně radista, současně počítačový maniak, před kterým se starosta neprozřetelně pochlubil sbírkou tří notebooků různého stáří a kvality, napájených solárním panelem. Na to Kevin okamžitě reagoval nadšením a snahou o neustálou optimalizaci jejich výkonu. Dnešek nebyl výjimkou.

„Aktualizoval jsem firewally, trochu hrábnul do strojáku, aby to bylo vytuněnější,“ oznamoval hrdě, jakmile nahlédli dovnitř, „taky jsem připojil nový modem, je kapku hacknutej, aby běžel neomezeně, ale tady vás těžko někdo vyhmátne. Má teda trochu pomalejší odezvu, takže to chce trpělivost, ale net by vám měl šlapat líp než doteď.“

„To je báječné. Děkuji.“ Chášim zašilhal po Lennoxovi. „Co to povídá?“

„Všechno rozvrtal, ale povedlo se mu to dát zase dohromady a možná to dokonce poběží rychleji.“

„Proč to nemůže říct rovnou?“

„To je jaksi mimo jeho schopnosti,“ špitl Lennox a obrátil se na radistu, „stačí ti pět minut na sbalení?“

„Ano, pane, v pohodě.“

Lennox zkontroloval čas a sáhl po vysílače. „Jednička všem, odchod tři třicet z bodu nula.“

„Mno,“ Chášimovi zacukaly koutky úst, „ty taky nemluvíš úplně normálně.“

„To víš, zelený mozek,“ zašklebil se Lennox.

„Zas tak moc na něj nevypadáš.“ Chášim mu podal pravici. „Vrátíte se?“

„Nevím. Kdyby to záleželo jen na mně, tak určitě.“

„Přijďte kdykoliv, vždycky budete vítáni. A třeba mi jednou řekneš, kdo doopravdy jste.“

Lennox nedal najevo překvapení, ale také se nesnažil protestovat a zbytečně tak urážet starostovu inteligenci. Potřásli si rukama, počkali na Kevina, a pak se pomalou chůzí pustili k místu, které se hodně nadneseně dalo označit za náves.

* * *

Zástupce velitele seržant Ross vstal a zvednutím rukou nad hlavu si protáhl záda.

„Tak jo, konec idylky,“ konstatoval s povzdechem a shýbl se pro batoh. Očima naposledy zavadil o jezero před sebou.

Z krátkého rozjímání ho vytrhl Michaelův hlas: „Něco sladkého na zvednutí nálady?“

„Tobě něco zbylo?“ podivil se Ross.

„Snad jo.“

Druhý pyrotechnik týmu, který byl se svou subtilní postavou Dextrovým protipólem, zašátral v brašně u pasu.

„Počkej,“ sykl Ross a slabě kývl hlavou směrem ke skupince dětí, která jim pořádně provětrala kapsy hned při příchodu.

Ted' se však zdálo, že je vedle hlídání stáda koz zaujata vzájemným hašteřením, takže si Michael troufl vytáhnout polozapomenutou a značně uválenou energetickou tyčinku. Než stihl roztrhnout obal, oddělil se od dětí chlapec zhruba pětiletý a rozběhl se k vesnici. Oba vojáky však bez povšimnutí minul a zmizel za hřebenem.

„To bylo o fous,“ oddechl si Michael a otřásl se při vzpomínce na pišticí klubko, natahující po nich ruce. Odlomil polovinu a podal Rossovi, který ji s díky přijal.

Naposledy zkontrolovali, že tu po sobě nic nenechávají. Pak si děti všimly, že něco jedí a přiměly je k rychlejšímu a nepřilíš důstojnému stažení z pozice.

* * *

Chris drtil mezi zuby nadávky, které rozhodně nebyly hodny jeho britského původu a univerzitního vzdělání. Nemohl si pomoci, hlášení z vysílačky ho zastihlo ve značně nedůstojné pozici; ukrytého mezi balvany s rozepnutou zadní částí kalhot a sedícího na bobku.

„Co tam tak dlouho medituujete, pane kolego?“ ozval se zpoza kamení Justin.

Medik, s kterým si Chris notoval, obzvláště pokud se jednalo o deštání ostatních členů jednotky citací literárních klasiků; ted' měl chuť po něm mrštit svou odstřelovačskou pušku. Ovládl se, a než aby řekl něco nevhodného, vydal jen výhružné zavrčení.

Justin se uchechtl, ale nechtěl ho dál dráždit. Podíval se přes vršek kopce na stranu odvrácenou od vesnice. Holá stráž s pár trsy heřmánku, bodláků a něčeho, co vypadalo jako česnek, a podle Kevina, který do toho jednou upadl nosem napřed, to česnek opravdu byl. Nic tak vysoké, aby se tam mohl někdo ukrývat. Z širokého valu po straně, kdysi vzniklého kamennou lavinou, se nedalo seskočit či spustit bez hlasitého rachotu a rizika zmrzačení.

„Nevím jak u tebe, ale v okolí je čistý vzduch,“ nahlásil, „takže si dovolím vzdálit se.“

Chrisově odpovědi úplně nerozuměl, měl dojem, že může jít, respektive táhnout. Rád poslechl, chtěl si ještě něco zařídit, ačkoliv ve vesnici toho moc na práci neměl. Snažil se pomáhat převážně osvětou, léky a další zdravotnický materiál oficiálně rozdávat nesměl. U místního mužského protějšku s tím problém neměl, zato tvrdě narazil na ženskou léčitelku, která se dala označit za ekvivalent baby kořenářky. Jmenovala se Uzuri, což v překladu znamenalo Dobrota, ale vůči silnějšímu pohlaví a cizincům zvlášť chovala city spíše opačné.

Sráz byl zpočátku tak prudký, že místo běžného sestupu využil koryto sluncem spálené trávy coby improvizovanou skluzavku. Zarazil se před kamennou bariérou na konci a opatrně se přes ni nahnul. Uviděl nejbližší dům. Kolem bylo prázdno.

‘Bezva,‘ pomyslel si a skočil dolů.

* * *

Sykla bolestí. Kromě hlíny si odtrhla i kus záděry. Malá krvavá krůpěj se přelila přes nehet. Roztržitě si strčila prostředníček do úst, kovová pachut' na jazyku ji definitivně přivedla zpět. Musí odpovědět.

„Ne!“ vylétlo z ní náhle tak nahlas, až se sama polekala. Vzápětí ale pocítila dosud nepoznanou odvalu. „Neudělám to,“ řekla mnohem pevnějším hlasem, „neposkvrním čest naší rodiny.“

Napřímila se, vztyčila hlavu a otočila se. Uviděla stříbrný záblesk, mezi žebry ucítila explozi bolesti. Zalapala po dechu. Z hrdla se jí vydralo tlumené zachrčení, výsledek zoufalého pokusu o výkřik. Svět se rozmlžil a zahoupal. Klesla na kolena. Příliš pozdě došla k poznání, že hrdość někdy nemusí být sluchitelná se životem. Zhroutila se na bok. Pokud měla ještě nějakou naději, druhá rána jí o ni připravila.

* * *

Chašim se rozloučil s těmi, co zatím dorazili, a vrátil se k Lennoxovi, studujícímu oblohu.

„Jak to máte dnes daleko?“

„Zhruba tři hodiny chůze, pak nás vyzvednou,“ odpověděl Lennox a v duchu si připsal na vrub další lež, protože místo návratu na základnu plánoval nenápadnou kontrolu malého území v Pákistánu.

Zdánlivě duchem nepřítomný hleděl na ptáka v povětří, přitom periferním viděním sledoval, co se děje kolem a pozorně naslouchal všem zvukům, které mu mírný vítr donesl. Za budovou po pravé straně zařehotal jeden ze tří trvale ustájených koní. O něco blíž štěbetalo pár žen, zpoza kopce za zády slyšel mečení koz a pokřik dětí, které je hlídaly. Další dětský křik zazněl zleva. A pak znovu. Táhlý, zoufalý výkřik plný hrůzy.

Pohlédl na Chašima a v jeho očích uviděl stejně neblahou předtuchu, jakou ucítil sám. Oba se současně dali do pohybu.

Lennox byl mnohem rychlejší, přesto mu brzy bylo jasné, že k domku na kraji vesnice nedorazí včas. Dítě umlklo, místo něj bylo slyšet narůstající mumlání dospělých hlasů.

Proběhl kolem malého chlapce, otřásajícího se vzlyky v náručí stařeny, a protlačil se srocujícím se davem. Těsně před domem stál Chris a snažil se clonit otevřený vchod do domu. Veliteli okamžitě ustoupil a poskytl mu tak pohled na nehezkou scénu uvnitř. V zadní části místnosti ležela na podlaze dívka. Naznak, s hlavou trochu nakloněnou k jednomu rameni a rukama podél těla se pootevřenými očima dívala mimo reálný svět. Přes běžovou látku jejího šatstva prosakovala krev a vytvářela kontrastní abstraktní vzor od prsou až k břichu. Vedle zpoła seděla, zpoła klečela zhroucená žena. Kvílela, lomila rukama a vrhala se na bezvládné tělo a objímala ho. V epicentru celé tragédie stál pobledlý Justin se zakrvácenými rukama a temnými skvrnami na rukávech, předku vesty a části pravé nohavice.

Upřel na Lennoxovy oči plné zoufalství a otevřel ústa.

„Teď ne!“ křikl Lennox; téměř fyzicky cítil, jak se nálada v davu, v tom nevyzpytatelném a často nebezpečném stvoření, mění z šoku na zlost.

Ohlédl se, mohla tu být už polovina ze čtyřiceti dospělých obyvatel vesnice. Tlačili se vpřed, jediný, koho před sebe pustili, byl starosta, který ztuhl uprostřed chůze a nevěřícně vytřeštil oči. Lennox ho jemně chytil za rameno a sklonil se k jeho uchu.

„Chašime, prosím, rychle ho vezměte pod svou střechu,“ zašeptal.

Starosta na něj upřel prázdny pohled.

„Chašime, prosím!“ Lennox přidal na stisku i naléhavosti v hlase, „nepřipustím lynčování a už vůbec ne u vlastního nevinného člověka!“

Z Chašimova výrazu bylo patrné, že pochopil skrytou pohružku a že se mu vůbec nelíbí. Setřásl Lennoxovu ruku, což byl našťastí jediný projev odporu, protože pak se okamžitě obrátil se k vesničánům a hlasitě jim připomněl, že vojáci jsou jakožto hosté pod jeho ochranou. Neopomněl zdůraznit, že případ prošetří a viníka či viníky, přísně potrestá podle místních zvyklostí. Poočku se přitom díval na Lennoxovy, ten ale jen souhlasně přikývl. Poté Chašim pobídl vlastního syna, aby celou jednotku doprovodil k nim domů. Lennox se rozhodl zůstat.

„Moment,“ zarazil všechny Ross a připomněl veliteli jedno ze základních pravidel, „nemůžeš- nesmíš zůstat sám!“

„No jo,“ zadržel Lennox a přešel očima po jednotce, aby si rychle někoho vybral.

Dexter okamžitě vypjal už beztak hrozivý hrudník a udělal krok vpřed, aby byl poté otřesen Lennoxovým rozhodnutím pro Kevina.

Ross ho stáhl zpátky a šeptl mu do ucha: „Nechce budit dojem, že potřebuje bodyguarda. Navíc Kevin vypadá, že neumí do pěti počítat.“

Obr, který byl veliteli natolik oddán, že by pro něj bez přemýšlení klidně skočil do ohně, a to ne pouze metaforicky, se podřídil, přesto se neubráníl několikerému starostlivému ohlédnutí.

Lennox zatím pozdržel Chašimova syna. „Zemare, abychom předešli dalším obviněním, měl bys ty dva,“ ukázal přes rameno na Justina a Chrise, „zavít zvlášť a dohlédnout, aby s nikým nemluvili, dokud je nepřijdeme vyslechnout.“

Zemar si odfrkl, aby dal jasně najevo, že ho nehodlá poslouchat. Podřídil se, až když mu otec pokývnutím hlavy dal na srozuměnou, ať to udělá. Na pomoc si přibral kamaráda ze sousedství Idrese.

Lennox se rozhlédl. Naléhavě potřeboval získat další informace, jenže každou vteřinou cítil narůstající pocit bezmocnosti z toho, jak mu místní zvyky svazují ruce. Rád by si udělal představu o útočnickovi prohlídkou těla, ale bylo vyloučené, aby se dotýkal ženy, byť mrtvé. Od rodiny oběti ho oddělovala nepřekonatelná hradba v podobě léčitelky Uzuri, která se nahrnula dovnitř a vypadala, že čeká na první záminku, pod kterou by mohla veliteli cizáků vydrápat oči. Chlapce si převzali jeho rodiče, choulil se teď v náručí matky a tiše kňoural. Lennox si chtěl promluvit aspoň s ním a zjistit, co vlastně viděl, ale při pohledu na uniformu se dítě rozječelo, takže raději vycouval. Ještě chvíli postál; blízko všeho dění a přesto naprosto odříznutý. Nakonec vzdal všechny snahy a poodešel k úpatí srázu, kde se posadil na kámen a odevzdaně čekal, až si na něj starosta udělá čas. Kevin se držel u něj jako stín a pozorně sledoval okolí.

„Keve?“ sykl najednou Lennox.

„Ano?“ zbystril radista.

„Nevytáhl jsem tě k sobě jen proto, abys mi hlídal záda, ale jako druhé oči, uši a mozek. Prostě vezmi na vědomí, že nejsi ani tak moje stráž, jako pomocník pro vyšetřování.“

Kevin se vyděsil: „Já?! To mi sice lichotí, ale já o vyšetřování nic nevím! Když tedy nepočítám těch cirků dvě stě dílů kriminálek, co jsem doteď viděl.“

„Takže máš o nejméně padesát dílů vyšší vzdělání než já,“ ušklíbl se Lennox.

Když Chašim domluvil s příbuznými mrtvé, šel rovnou k chlapci. Usmál se, nasadil konejšivý hlas, ale ani tím by ho nepřiměl mluvit, kdyby ho nepodpořila chlapcova matka s úpěnlivým: „Řekni to! Řekni to!“

Ze zajímavého vyprávění dolehly k Lennoxovým uším pouze nezřetelné útržky, jenže všechny pokusy o přiblížení zamykaly chlapci pusou na zámek. Výslech byl krátký, navíc několikrát přerušovaný matkou. Chašim ještě prohodil pár slov s oběma rodiči, než se obrátil k Lennoxovi.

„Pojď se mnou,“ řekl stroze, aniž by se na něj podíval.

Lennox se nepohnul. „Co řekl?“

„Tady ne.“

„Musím to vědět, možná budu potřebovat něco doplnit.“

„Teď ne!“

„Ale-“

„Tady nevelíš, seržante!“ zařval Chašim.

Kolem se rozhostilo hrobové ticho. Na Lennoxu se upřely desítky pohledů, čekajících na jeho reakci. Pokud očekávaly konfrontaci, zklamal je. Nic neřekl, ani jiným způsobem nedal najevo, co si myslí o takovém způsobu komunikace, prostě se sebral a spolu s Kevinem zamířil ke starostovu domovu. Při každém kroku víc a víc vnímal, že se na něj vesničané dívají naprosto jinými očima.

Chápal je. Bylo mnohem jednodušší obvinít cizince, než přijmout fakt, že by vraždil někdo z jejich sousedů.

Ušli jen pár kroků, když koutkem oka zahlédl pohyb. Vrozené instinkty zařvaly varování, výcvikem i službou zocelená zkušenost mu dovolila luxus nestřílet a útok vykrýt jen pažbou pušky. K nohám se mu svalil mladík kolem dvacítky a zaječel bolestí. Neublížila mu rána, kterou schytl, ale vlastní improvizovaná zbraň podobná srpu, o kterou se při pádu řízl. Lennox o krok couvl a čekal na další útok, ten však přišel pouze ve slovní formě. Vyrozuměl z něj, že dotyčný označuje vojáky za vrahy, kteří ho připravili o nevěstu.

„Proč ale útočí na nás?“ nechápal Kevin, který se specializoval na jiné nářečí a byl závislý na Lennoxově simultánním překladu.

„Uniforma jako uniforma.“

Z nově vznikajícího davu zvědavců se oddělil jiný mladík, o něco mladší, a rozkřičel se na toho prvního, který rázem zapomněl na prvotní cíl a začal se s ním hádat.

„Nejsem si jistý,“ snažil se jim porozumět Lennox, „ale mám dojem, že druhý mu nadává, proč se s ní neoženil hned, když o ni tak stál... něco o věnu? Ne, blbost, spíš o platbě za nevěstu... Že se z toho chtěl vyvlíknout... První tvrdí, že to není pravda a že má jen vztek, že ji nedostal... Druhý, že s ním by byla naživu, protože by už bydlela-“

„VALIDE! BASIRE!“

Chašimův hlas ukončil hádku a rozehnal přítomné stejně účinně, jako varovná střelba do vzduchu.

* * *

Většinu mužstva našel Lennox na dvoře, ze tří stran obehnaném budovami a uzavřeném vysokou zdí. Zbytek spolu s dozorem čekal uvnitř v hlavní světnici, aspoň jak Ross ukázal bradou. Lennox mu naznačil, že ho teď chce mít u sebe a odložil všechno, co na sebe před krátkou dobou tak pracně naskládal. Se vstupem do pokoje počkali na Chašima.

Součástí vnitřního vybavení byl nábytek, který by tu málo kdo čekal. Dřevěný stůl se zásuvkami po jedné straně, stojící nalevo od venkovního vchodu, a dvě židle. Zbytek tvořily polštáře poskládané po obvodu místnosti a tři olejové lampy, vyrovnané v rohu. Zdi, vymazané hlínou, dekorovaly zavěšené pruhy ručně tkané tmavé látky s vyšívanými verši z koránu.

Chris a Justin seděli na polštářích u jedné stěny, Zemar a Idres u protější a svorně mlčeli. Při starostově vstupu všichni vyskočili a zůstali stát, dokud se starý muž, jen, co poslal synova přítele ven, neposadil a nepokynul, že mohou učinit totéž. Pak prokázal tolik slušnosti, že dovolil Lennoxovi, aby výslech vedl sám. Ten oproti všem předpokladům začal s odstřelovačem.

„Chrisi, chci stručný popis co se dělo od opuštění stanoviště až do chvíle, kdy jsem dorazil. Včetně pohnutek, které vedly Justina do toho domu.“

K Lennoxově šoku Chris hned neodpověděl, ba co víc zatvářil se, jako by on byl tím pravým viníkem.

„Chrisi?!“

„Já nevím, proč tam šel.“

Chris se přinutil odtrhnout oči od podlahy a přiznal, že se oproti všem zvyklostem rozdělili a z jakého důvodu.

„Nemyslím, že bychom od sebe byli víc jak minutu,“ řekl nakonec, „ale dolů jsem se dostal, až když se ten kluk rozkřičel. Nejdřív to vypadalo, že se mě jen lekl, ale pak ukázal do otevřených dveří a já si uvědomil, co vidím.“

„Co přesně?“

„Viděl jsem Justina klečet nad čímsi tělem, ruce měl položené na něm, díval se na nás a vypadal, že tomu všemu nemůže uvěřit.“

„Všiml sis někoho dalšího?“

„Vesničané se už začínali sbíhat. Neviděl jsem nikoho, kdo by utíkal opačným směrem nebo byl nějak podezřelý. Ale moc jsem se nerozhlížel, rychle jsem běžel před dveře, aby se nikdo nemohl dostat dovnitř.“

„Dobře. Teď ty, Just-“

„Dobře?!“ Zemar, neskrývající vztek, skočil Lennoxovi do řeči. „Porušili příkazy nerozdělovat se, a ty řekneš jen dobře? To je nějaký moderní způsob velení nebo co?“

Dříve než ho mohl jeho otec umlčet, Lennox odpověděl: „Interní záležitosti týmu neřeším před civilisty. Krom toho není důvod, abych na ně řval, protože sami nejlíp vědí, jaký kiks udělali a jak moc mě tím naštváli. Dost na to, aby se mu příště vyhnuli. Další dotaz?“

Když Zemar jen cosi neurčitě zabručel pod vousy, vyzval Lennox pohledem medika, aby začal.

Justin si události neustále přehrával v hlavě, proto hned spustil jako kolovrátek: „Čekal jsem na Chrise pod kopcem, zhruba pět metrů od toho domu. Nikde nikdo nebyl. Pak jsem zaslechl výkřik. Připadalo mi, že jde zevnitř. Zavola jsem, nikdo neodpověděl, šel jsem blíž, strčil do dveří a uviděl na zemi tu holku. Bylo tam šero, ale krev se nedala přehlédnout. Běžel jsem k ní, klekl si a roztrhl jí šaty, abych se podíval na ránu. Přitom jsem si všiml, že má krev i pod sebou. Zpomalil jsem prsty krváčení první rány a pootočil ji. Podle umístění a krevních výtrysků bylo jasné, že druhá rána zasáhla plicní tepnu a že nic nezmůžu. Položil jsem ji zpátky na záda a vtom se venku rozkřičel ten kluk.“

„Byla při vědomí?“

„Pár vteřin.“

„Řekla něco?“

Justin smutně potřásl hlavou. „Nemohla, rána zepředu zasáhla plíci.“

„Od čeho byly ty rány?“

„Pravděpodobně od nože, ale neměl jsem čas na pořádnou prohlídku.“

Lennox zavřel oči a v duchu si přehrál Justinovu výpověď jako zpomalený film, pak se zeptal: „Dokážeš odhadnout, jak dlouho před tvým příchodem se jí to mohlo stát?“

„Minutu, dvě.“

„A tobě to od výkřiku dovnitř trvalo?“

„Ne víc jak deset vteřin. Už jsem nad tím taky přemýšlel.“

„Nad čím?“ znovu se neudržel Zemar.

„Jestli vykřikla ona nebo to byl někoho jiný, kdo ho chtěl nalákat dovnitř,“ vysvětlil mu Lennox a kývl na Justina, že čeká na odpověď.

Medik pokrčil rameny. „Nevím. Čím víc nad tím přemýšlím, tím víc pochybuji, co jsem vlastně slyšel. Nedokážu už ani říct, jestli to byl mladý nebo starý hlas, dokonce si nejsem jistý, jestli to opravdu byla žena.“

„Tsss,“ zasyčel Zemar.

Otec ho zpražil pohledem a poprvé se zapojil do hovoru: „Kde ležel nůž?“

„Nůž?“ Justin se zarazil a nakrabil čelo. „Žádného jsem si nevšiml. Ani ho nehledal.“

„Vy jste ho nenašli?“ zpozorněl Lennox.

„Ne,“ připustil Chašim, „v domě nic nebylo. Ještě se dívají v okolí.“

„Pochybuji, že něco najdou,“ ušklíbl se Zemar, „někdo ho nejspíš odnesl.“

„Myslíš, že já?!“ rozčílil se Justin a vyskočil, „no tak mě prohledej!“

Zemar vyskočil také. „Na to už je pozdě. Hezky rychle jsi byl odklizen a měl dost času se ho zbavit. Nebo někomu předat.“

„Nestačí ti hodit to na mě?! Ještě budeš-“

„SEDNOUT!“ zahřměl Lennox natolik autoritativně, že oba okamžitě usadil. „Rád bych, abychom se zdrželi všech předčasných úvah a obviňování. Chcete se ho ještě na něco zeptat?“

„Ano, chci.“ Chašim upřel na Justina téměř rentgenový pohled. „Znal's ji? Tím myslím víc než jen od vidění.“

Justin váhavě přikývl.

„Jak dobře?“

„Ne tak, jak-“ odsekl Justin zostra, ale tentokrát se rychle sám ovládl. Odkašlal si a začal znovu: „Když jsme tu byli minule, hlídkoval jsem poblíž pole, na kterém pracovala. Upadla do hromady nářadí a zarazila si velkou třísku zezadu do stehna. Docela dost krvácela a byla celá rozklepaná, tak jsem jí šel pomoci. Vytáhl jsem třísku, vydesinfikoval a zalepil ránu. Všechno ve vší počestnosti a za dohledu dalších dvou žen. Byl se mnou tehdy Dexter, můžete se ho zeptat, potvrdí vám to.“

Chašim učinil gesto, že mu to prozatím stačí. Lennox tedy mohl přistoupit k tomu, co ho teď nejvíc zajímalo.

„Už nám svěříte, co vám ten chlapec řekl?“

„Zjednodušeně řečeno, viděl, jak váš muž ubodává to děvče.“

Justin se nadechl k protestům, ale Lennox ho zdvižením ruky zarazil. „Musím to vědět slovo od slova.“

„Něco na ni křičel, pak ji chytil za rameno a druhou rukou bodl.“

„A další ránu jí zasadil jak?“

„Víc jsem z něj nedostal, byl v šoku. A jeho matka nechtěla, abych ho trápil dalšími otázkami. Je to její jediné dítě. To bys snad mohl pochopit i ty, ne?“

Lennox skousl spodní ret, pak se s povzdechem opřel o zeď a přešel si dlaní přes tvář. Nedůvěra vesničanů byla nepřijemná, ale od Chašima zraňovala a znamenala, že takhle se nikam nepohnou.

„Ven!“ vyštěkl z ničeho nic.

Jeho muži okamžitě vyskočili a opustili místnost.

Po několika dlouhých vteřinách mlčení a vzájemného hledění do očí, poslal Chašim pryč i svého syna. Pak se Lennox odhodlal snížit starostovu nedůvěru, ačkoliv tušil, že ho dovede k tématu, kterému se zoufale snažil vyhnout.

„Při našem prvním setkání jsi mi řekl, že je na mých lidech vidět, jak moc mi jsou oddaní. Že je to až nenormální. Myslíš si to i teď?“

Chašim sotva znatelně přikývl.

„A není právě to zárukou, že by nikdo z nich neudělal něco, čím by mě mohl ohrozit?“

„Ne tak velkou, aby mi stačila.“

„A co když ti řeknu, že pákistánská odnož Tálibánu spolu s bývalými členy irácké al-Káidy na mě vypsala odměnu? A že dalo docela dost práce vzbudit zdání, že jsme na opačné straně Afghánistánu? Opravdu si myslíš, že by kdokoliv z mých lidí riskoval a spáchal vraždu, která určitě přitáhne pozornost i do tak odlehlého kraje, jako je váš?“

„Lituji, ale tím mě opravdu nepřesvědčíš,“ prohlásil Chašim bez zájmu, „pokud se nepletu, odměna Tálibánu za zabití cizího vojáka není nic výjimečného.“

„Šesticiferou odměnu,“ doplnil Lennox.

Chašim poprvé od jejich setkání ztratil řeč. Několikrát naprázdno polkl, než ze sebe přiškrceným hlasem vydoloval: „Proč by Tálibán nabízel tolik za jednoho seržanta od pěchoty?“

„Nejsem seržant, nespádám pod pěchotu a nejmenuji se Smith. Jsem major Lennox, moje jednotka patří pod letectvo a nese označení Speciální. Proč nabízejí tolik? Nemůžu za ně mluvit, ale předpokládám, že hlavním důvodem bude, že se nechci dát zabít. A ti, co to zatím zkusili, nedopadli zrovna nejlíp.“

Lennox dopřál staršímu muži krátký čas všechno strávit, než pokračoval.

„Mrzí mě, že jsem ti lhal, ale podle mého názoru, na kterém si trvám, bylo pro vás bezpečnější nevědět, kdo opravdu jsme. Proto bych byl rád, kdyby to i nadále zůstalo jen mezi námi. Tys od začátku tušil, že se mnou něco není v pořádku. A mělš pravdu. Tak mi, prosím, řekni, co si myslíš - cítíš - teď?“

Chašim si dal na čas, který vyplnil prohlížením si vojáka před sebou, jako kdyby ho nikdy předtím neviděl. Když konečně promluvil, nebyla to slova, jaká Lennox očekával.

„Proč jste tady?“

„Odpočinout si.“

„Už mi nelží!“ vybuchl Chašim a praštil pěstí do země.

„Nelžu,“ opáčil Lennox klidně, „je to pravda. Ta část pravdy, kterou ti můžu říct. Zbytek se vás netýká a nikdy nedotkne. Máš moje slovo.“

Chašim pomalu zavrtěl hlavou. „Jak bych ti po tom všem mohl věřit?“

„Pořád jsem tady a mluvím s tebou.“

„Co tím chceš říct?!“ zamračil se Chašim.

„Víš, co jsme zač, a tak ti musí být jasné, že kdybychom se rozhodli odejít, nikdo z vás nás nedokáže zadržet.“

„To má být výhrůžka?“

„Ne, proboha!“

Lennox si vjel prsty do vlasů, pak rozhodil rukama v gestu marnosti. Už nevydržel sedět. Vyskočil a začal rázovat sem a tam.

Zastavilo ho sotva slyšitelné zašeptání: „Ty vážně věříš, že to neudělal.“

Pohlédl na staršího muže, který ho pozoroval přivřenýma očima. Přikývl a šel k polštáři, z kterého předtím vyskočil, ale Chašim mávl rukou, ať se posadí vedle něj, čímž ho velice potěšil. Vzápětí ho vyvedl z míry, protože sám vstal, ale ukázalo se, že jen proto, aby otevřel dveře na chodbu a několikerým zavoláním dívčího jména přivolal nejmladší dceru a poslal ji pro čaj.

„Souhlasím, že bude lepší, když tohle zůstane jen mezi námi,“ začal starosta rozvážně, když si znovu sedl, „a dejme tomu, že ti i věřím. Jenže pokud vás zbytek vesnice bude pokládat za viníky, ani já při svém postavení nemůžu nic dělat.“

„Jednu věc udělat můžeš.“

Chašim tázavě povytáhl jedno obočí.

„Mohl bys nám dát trochu času?“ poprosil Lennox.

„To ano. Ale kolik?“

„Podle vašich zvyků ji musíte pohřbít do čtyřadvaceti hodin. I když si tyhle záležitosti vyřizujete sami, měli byste násilnou smrt nahlásit vašim úřadům. K nejbližší stanici je to koňmo kolik? Čtyři hodiny?“

„Dvě a půl.“

„Dobrá, počítejme šest hodin na cestu. Přemlouvání úředníka by mohlo trvat ještě déle, ale tvoje jméno určitě zapůsobí. Takže celkem... sedm hodin?“

„Asi tak.“

„Tudíž by stačilo, kdybys někoho vyslal až zítra za úsvitu?“

„Bez problémů,“ souhlasil Chašim, „ostatní pochopí, že nemá smysl, aby posel nocoval mimo domov. A ráno ho můžu ještě o něco pozdržet. Tak do sedmi.“

Lennox s nehranou vděčností poděkoval za takovou vstřícnost, Chašim ale neskrýval pochyby: „Bude ti to k něčemu?“

„Nevím. Minimálně potřebuji získat víc informací.“

„Už jsem se trochu poptával. Podle matky se odpoledne necítila dobře, proto zůstala v domě. Vyměnila si s mladší sestrou práci na poli na domácí práce. Ze sousedů ji nikdo neviděl, ale chci je ještě jednou obejít, jestli si-“

Někdo zaklepal na dveře do dvora. Po Chašimově vyzvání nahlédl dovnitř seržant Ross.

„Omlouvám se za vyrušení, ale něco jsme si s Michaelem a Chrisem vyjasnili, a protože víme, jak nemáš rád divné náhody...“

Lennox kývl, ať jde dál.

„Chlapec, co přistihl Justina,“ spustil seržant ještě předtím, než se s dovolením posadil vedle velitele, „shodli jsme se, že je to tentýž, co předtím s dalšími dětmi poblíž našeho stanoviště hlídal stádo koz.“

„Na tom není nic divného, je to běžná práce pro děti jeho věku,“ poznamenal Chašim.

„To ano, ale odběhl najednou, jen chvíli před námi a vypadal, že má dost naspěch. Když jsme to zpětně probírali, skoro se zdá, že se rozhodl odejít ve chvíli, kdy jsme se zvedli. Jako kdyby na to čekal.“

Lennox se obrátil na Chašima. „On tam někde bydlí?“

Ten přecházel ze zaraženosti do zamračenosti. „Ne. Jejich dům je blízko pastviny.“

„A nejsou si ty rodiny nějak víc blízké?“

„Ne,“ řekl Chašim mnohem rázněji a vyskočil; překvapivě čiperně vzhledem k pozhnanému věku.

Rozrazil dveře do dvora a křikl: „Zemare?! Okamžitě sem přiveď Latifa. Když ho rodiče nebudou chtít pustit, ať jdou s ním, ale dostaň ho sem. Rychle!“

Zemar se zatvářil překvapeně, ale na nic se neptal. Přikývl a rázným krokem se vydal splnit otcovo přání. Chašim za sebou zavřel a slabě zavrával. Oba vojáci byli rázem na nohou, podepřeli ho a šetrně usadili. Lennox pak nahlédl do chodby, aby zjistil, jak dalece pokročila příprava čaje, a málem se srazil se dívkou, která ve svých drobných ručkách přinášela obří dřevěný táč. Na něm stál přikrytý hrnec s čajem, jedna větší miska s mlékem, dvě menší, nahrazující hrnečky, mísa s jogurtem a několik bílých chlebových placek. V poslední vteřině zachytil kraj tácu a zabránil sklouznutí všech těch věcí na zem. S poděkováním ho k velké dívčině úlevě převzal a odnesl. Ze všeho nejdřív nabral do jedné z misek čaj, zalil ho mlékem a podal Chašimovi. Vkleče před ním počkal, dokud se stařec pořádně nenapil.

„Lepší?“ zeptal se starostlivě.

„Lepší,“ přisvědčil Chašim a chabě se pousmál, „já jen, že... pokud toho chlapce někdo přemluvil, nemohl to být nikdo cizí.“

„Já vím.“

„Všechny lidi tady znám, neumím si představit, že by někdo udělal něco tak strašného.“

„Co ti dva nápadníci, jak se předtím před námi málem poprali?“

„Valid a Basir? Valid si ji měl brát na jaře, ale přesunul to až na čas po sklizni. Basir o ni měl zájem už loni, ale pak svou nabídku stáhl.“

„Proč?“

„Část jeho rodiny, která pobývala v Kunduzu, tragicky zahynula.“

„Co se stalo?“

„Výbuch bomby na tržišti.“

„Ve špatný čas na špatném místě,“ povzdychl si Lennox.

Chašim smutně pokýval hlavou.

„A s Latifovou rodinou nebo přímo s ním se některý z těch dvou znal?“

„Tady se zná každý s každým, ale pokud myslíš nějak víc, tak odpověď zní ne. Jen část Basirovy rodiny, ta, která zahynula, se přátelila a stýkala s rodinou z vesnice naproti, odkud pochází Sajram. Hlavně jeho rodiče a starší bratr.“

„Sajram?“ zatápal Lennox, protože se už pomalu ztrácel ve jménech a k nim patřícím tvářím.

Chašim pochopil a hned dovysvětlil: „Sajram je Latifova matka.“

„Aha, tak nic... Nějaká jiná tragédie se tu během posledního roku, dvou nestala?“

„Ne.“

„Neublížila někomu armáda? Nebo přímo Američani?“

„Ne. Určitě teď myslíš na Uzuri, ale ta není tak konkrétně zaměřená.“

„Uzuri bych vyloučil mezi prvními. Ne že bych k ní neměl patřičný respekt, ale nevěřím, že by ublížila komukoliv z vesnice.“

„A na nás by vystartovala přímo,“ prohodil Ross a po krátkém přemýšlení dodal, „ideální by bylo pokusit se najít zakrvácené šaty, protože to pachatel musel hodně schytat.“

Lennox zavrtěl hlavou. „Nemůžeme jen tak prohlodávat všechny domácnosti. Krom toho ty věci už nejspíš shořely.“

„A kdyby někdo někoho viděl ušpiněného od krve, určitě by mi to přišel říct,“ poznamenal Chašim.

„Jestli se na to dotýčný připravoval, mohl si navléct nebo naopak sundat vrchní plášť a tím všechny stopy dočasně zakrýt,“ uzavřel Lennox tuto oblast pátrání. Zavadil očima o hodinky a jistým znepokojením pohlédl na Chašima. „Kde je tak dlouho?“

„Možná je musí hodně přemlouvat,“ nahodil Chašim, ale bylo znát, že nervozita přechází i na něj.

Lennox obkroužil ciferník hodinek bříškem ukazováčku a prohodil: „Raději bych šel za ním.“

Když Chašim souhlasil, vyšel ven, podíval se na svou výzbroj a zaváhal. Nechtěl působit jako někdo, kdo má důvod se chránit. Nakonec se rozhodl zariskovat a vzít si jen vestu a pistoli a přilbu i pušku tu nechat. Do kapsy si pro jistotu schoval jeden zábleskový granát. Kevinovi, který ho měl znovu doprovázet, pušku dovolil.

Zrovna si zasunul do ucha sluchátko od vysílačky a aktivoval ji, aby byl ve spojení s celým týmem, když se do dvora vrátil Zemar.

„Latif je pryč!“ vyhrkl zadýchaně.

„Jak pryč?!“ odmítal pochopit Chašim.

„Není doma ani v okolí. Rodiče ho ale nikam nepustili.“

Lennoxovi přeběhl mráz po zádech. Nelíbilo se mu to. Vůbec se mu to nelíbilo.

„Pojď!“ křikl na Kevina. Vzápětí musel ostatním připomenout: „Neopouštějte dvůr!“

A výmluvným pohledem požádal i Chašima, aby tu zůstal.

Zemar si vzal na pomoc Idrese. Jakmile vyšli z vrat, ukázalo se, že má pátrací akci už z větší části zorganizovanou. Po vesnici a ve svahu pod ní se pohybovalo pár dobrovolníků z řad jeho přátel. Další, jak sám řekl, prohledávali břehy a okolí jezera.

„Ještě zbývá část srázu poblíž tamtoho domu.“

Znělo to napůl jako otázka, zda jim nevádí přiblížit se k místu činu, proto Lennox zareagoval: „Co nám přidělíš, to prohledáme.“

Společně odklusali k hoře a vyškrábali se na její hřeben, kde si rozdělili sráz na odvrácené straně na tři pruhy. Pustili se do hledání; dost náročného, protože to znamenalo prolézat hromady často nestabilního kamení.

„Je naživu?“ zeptal se po zhruba patnácti minutách Kevin, kterému bylo nepříjemné, že kvůli hlídce není veliteli moc platný s pátráním.

„To nevím.“ Lennox se vyhoupl na další balvan výšky koňského hřbetu, a když za ním nic neobjevil, sklouzl zpátky. Rukávem si otřel zpcené čelo, přitom si všiml, že předchozí odpověď radistu příliš neuspokojila a dodal: „Upřímně? Budu mile překvapený, když ho najdeme živého a zdravého.“

Sáhl po hadičce od vodního vaku. Ztuhl uprostřed pohybu. O tři sta metrů dál se vynořil Idres a začal zuřivě gestikulovat.

„Do prdele,“ zašeptal Lennox, přeskočil na nejbližší stezku a rozběhl se k němu.

* * *

Latif se tvářil, že ho něco nepříjemně překvapilo a on si teď truceje schoulený na boku v čemsi připomínajícím kamenné hnízdo hluboké přes dva metry. Jen jedna ruka, nepřírozeně zkroucená pod tělem, a rudá svatozář za hlavou kazily tento dojem.

„On živý třeba ještě?“ zeptal se Idres lámanou angličtinou.

Lennox užuž na něj vyštěkl, že to si snad dělá srandu, ale pohled na mladíkovu nezdravě bledou tvář napovídal, že nálezce těla neměl dost odvahy podívat se pořádně.

„Ne, je mrtvý. Je mi líto.“

Krátkým pohledem přes rameno si ověřil, že Zemar už k nim jde a spustil se za chlapcem. Sedl si na paty, jednou dlaní mu zajel pod tvář, druhou přidržel na spánku a opatrně mu nadzvedl a pootočil hlavu. Jen díky tomu, že už hodně viděl, udržel žaludek v klidu. Druhý spánek spolu s kupodivu nepoškozeným okem byl vtlačen do rozbité lebky. Mozek, jehož prostor byl násilně zmenšen, se dral ven mezi zlomy.

Idres nahoře hlasitě polkl. „On... spadnout?“

„Ne, někdo mu rozbil hlavu. Nejspíš kamenem. Možná, že vím jakým,“ Lennox položil chlapcovu hlavu do původní polohy a natáhl se přes něj, aby se zblízka podíval na kámen jehlanovitého tvaru s podezřele tmavou špicí.

Seshora na něj padl nový stín. Vzhlédl. Zemar právě dorazil a vypadal rozhozeně a současně rozzlobeně. Přesto si uvědomil, že překáží a ustoupil do strany.

Lennox se sklonil níž a přikývl. „Ano, to bude vražedná-“ zarazil se a maličko zamračil.

„Co se děje?“ chtěl okamžitě vědět Zemar.

Lennox se místo odpovědi sklonil k chlapcově pootevřeným ústům a několikrát si přičichl.

„Tak co je?!“

„Někdo by to měl říct tvému otci, aby rozhodl, jak dál postupovat. A také by se mělo odvolat pátrání.“

Zemar sevřel ruce v pěst. Naštěstí to bylo jen krátké vzkypění emocí, protože se vzápětí obrátil k Idresovi a zahrnul ho instrukcemi. Sotva Idres zmizel, vsunul Lennox ukazovák a palec do chlapcových úst a vytáhl narůžovělý žmolek.

„Jahodová žvýkačka,“ sdělil svému publiku, „ještě neztratila barvu, takže si ji, chudák, ani pořádně neužil.“

„Jahodovou jsem naposled viděl ve Státech,“ prohodil Kevin, „tady se v našich kantýnách dá koupit akorát mentolová a skořicová. Jen v Kábulu měli i vodní meloun.“

Těžko říct, zda to řekl jen tak, nebo coby obhajobu, ale Zemar na něj dost překvapivě navázal: „Vím, že to neudělal nikdo z vás.“

Za jiné situace by si vychutnal překvapení vojáků, takhle téměř okamžitě pokračoval: „Od chvíle, co jste se vrátili do otcova domu, vás nechávám zvenku hlídat.“

„Chytré,“ pokýval Lennox uznale hlavou, „jenže... v podstatě jsem to opravdu nejspíš já, kdo za to může.“

„Jak to?!“ vyhrkl Zemar; Kevin si vystačil s němým úžasem.

„Hodně jsem se snažil, abych si s ním mohl promluvit. A i když jsem neuspěl, někdo mohl dostat strach, že si nakonec prosadím svou.“

Přejel očima po bezvládném tělíčku a sevřel rty. Bez ohledu na osobní pocity, musel využít naskytnutou příležitost. Odložil rukavice, znovu se k němu sklonil a začal po jeho šatech přejíždět prsty a ohmatávat je. Zemar neprotestoval, jen se posadil, aby měl lepší přehled a neušel mu žádný nález.

Po stránce kvantity byl výsledek prohlídky slabý, z hlediska obsahu zajímavý. Obal od žvýkačky, který si dítě uschovalo zřejmě kvůli lákavě vyvedené jahodě, a bloček velikosti A6. Lennox obojí zběžně prohlédl a předal Zemarovi.

„Co je to za papír?“ divil se Afghánec při doteku tužších listů v barvě khaki.

„Vodě odolný, oblíbený například u vojáků. Sám mám podobný v batohu.“ Lennox se pousmál. „Někdo to s tou snahou hodit na nás trochu přehnal.“

* * *

Chášim odložil obal vedle plastického sáčku se žvýkačkou a vzal do ruky blok. Prolistoval prázdné stránky, pak ho několikrát obrátil v ruce a potřásl hlavou.

„Jak poznáš, že není pravý?“

„Jednoduše,“ neubrnil se Lennox slabému úsměvu, „znám výrobce, uvedeného na zadní straně. Je to evropská firma, která se specializuje na repliky armádní výstroje a ve Státech nemá žádné zastoupení. Takže se tam moc neprodává.“

„Budiž, ale pak si ho mohl pořídit kdokoliv. A ty tvrdíš, že původní vlastník je voják a dokonce britský. Proč?“

Lennox na chvíli převzal blok. Nalistoval poslední stránku a poklepal na poznámku, vepsanou propisovací tužkou. Chášim se jí snažil rozluštit, ale po několika pokusech rezignoval.

„Kromě nakresleného srdce nedokážu nic přečíst.“

„Protože neposíláš esemesky, netweetuješ nebo nemáš účet na sociálních sítích.“

„Co že to?“

„Promiň, už mluvím jako Kevin. Chci říct, že neposíláš zprávy přes mobilní telefon nebo internet, kde se hledí na čas a délku zprávy. Tohle jsou zkratky a znamenají: 'Pro mého nejmilejšího rotínka k povýšení.' A protože povýšený rotínek nemůže být nic jiného než zdrobnělina rotného, který evidentně nechoval k dárkyni až tak vřelé city, když se toho zbavil, a protože text je v angličtině-“

Chášim doplnil: „A protože jediná základna, která je k nám poměrně blízko, patří Britům, myslíš si, že původní majitel slouží právě na ní.“

„Přesně tak. Samozřejmě se můžu plést, ale blok vypadá dost zachovale, než aby prošel více rukama, a momentálně stejně nic lepšího nemám. Žvýkačka téhle značky se prodává všude možně, jméno distributora, které by mohlo konkretizovat zemi, se uvádí na celém balíčku, který nemáme. Ještě jestli Zemar nenajde tužku nebo něco jiného na čmárání.“

Ve skutečnosti Lennox další nález neočekával. Z krátkého času, kdy bylo světlo a vesničané vybraní Zemarem měli šanci ještě hledat, si užila svůj díl předposlední modlitba po západu slunce. Z jednotky nikoho ven nepustil a sám se s Kevinem pro jistotu také stáhl, aby zbytečně neprovokoval.

Chášim pokýval hlavou, hrábl do misky s vařenou rýží a trochou jačícího masa, vytvaroval si z ní kuličku a tu si hodil do úst.

Seděli ve stejné místnosti jako předtím, kdy ještě netušili, že uhasíná další život. Čekali na Zemara, který chtěl otce ušetřit dalšího rozrušení a dočasně převzal jeho povinnosti ohledně informování vesničanů a udržení situace pod kontrolou. Lennoxovi muži zůstali venku, ačkoliv se již setmělo a teplota citelně poklesla. Chášim jim sice nabídl pokoje, ale žádný nebyl dost velký, aby je všechny pojmul. Raději zůstávali pohromadě; díky orientaci dvora a vysoké zdi si mohli dovolit rozdělat oheň bez obav z toho, že by je někdo mohl pozorovat, případně odstřelovat. Palivo, věc v horách poměrně vzácnou, jim ochotně dodal Chášim ze svých domácích zásob, stejně jako několik koberců, aby měli na studené zemi větší pohodlí než jen s pouhými podložkami z vlastní výbavy.

„Chceš si přesednout ven?“ přerušil ticho Chášim, kterému neušel Lennoxův neklid.

„Když mě doprovodíš?“

Chášim neměl námitky. Společně vyšli pod bezmračnou oblohu a usadili se na místa u ohně, která se tam jako zázrakem okamžitě uvolnila.

Vyšel měsíc, všichni společně povečeřeli a ještě dobrou hodinu nevázaně klábosili, než na dvůr vklopýtal Zemar. Zhroutil se na nejbližší koberec, nabral si plnou misku čaje a obrátil ji do sebe na ex. Až poté byl schopný silně ochraptělým hlasem podat nové informace.

„Podařilo se mi všechny uklidnit a přesvědčit, aby se rozešli domů. Hlavně slibem, že ráno osobně dojeďu pro náčelníka policie. Tedy kromě Latifových rodičů, ale to se dalo čekat. Jeho matka mě dokonce málem napadla, že jsme ho prohledali.“

„Jak to poznala?“ divil se Kevin.

„Nevím. Podle oblečení? Byla jak šílená, nejspíš by umlátila všechny kolem včetně sebe, nebýt Uzuri, která taky pár ran schytala, než ji zklidnila.“

„Ta je všude,“ zamumlal Lennox.

„To není až tak divné,“ prohodil Chášim, „většině našich dětí pomáhala na svět. A Latifa měla obzvláště ráda, dost dlouho o něj pečovala, protože se zdálo, že si ho Alláh chce vzít hned po narození k sobě.“

„Vážně?“ Lennox sraštil obočí.

Zraky všech se přesunuly na něj v domnění, že se chystá rozvést nějakou myšlenku. Ale on mírně nepřítomným pohledem jen dál zíral do plamenů, a tak ho Zemar pobídl: „Když Latifa odnesli, prohledali jsme to tam, ale nic jsme nenašli. Co teď?“

Chvilí tčkal očima mezi otcem a majorem a čekal, kdo mu odpoví. Jak se ukázalo, Lennox nebyl duchem tak mimo, jak vypadal, protože se napřímil a současně mávl na Kevinu, ať udělá totéž.

„Kontaktuj naše piloty a pošlu je na tu základnu, snad něco zjistí.“

„Proč nezavoláš přímo Britům?“ nechápal Zemar.

„Musel bych se identifikovat a dát jim čas na moje prověření. A navíc mám obavy, že by otázky ohledně žvýkaček nebo bloku mohli vzít jako blbý vtip. Když dovolíš, vyjdeme nahoru na kopec, ať máme stabilnější připojení.“

„Jistě,“ souhlasil Chašim, „ale Zemar by měl jít s vámi. Kdybyste někoho potkali, bude lepší, když budete mít doprovod. Já si zatím dojdou pro knihu, kde si vedu poznámky o vesnici. Třeba mě při jejich procházení něco napadne.“

„Dobrý nápad. Možná bych mohl udělat něco podobného. Keve, vezmi kromě vysílačky i počítač.“

Radista vytáhl z batohu šedočerný Toughbook, který sebou neustále nosil, ať byl ve službě nebo měl volno, a po velitelově vzoru si přibral i brýle na noční vidění. Prozatím si je nenasadili, obloha posetá hvězdami a měsíc, kterému zbývaly dvě noci do úplňku, poskytovaly dost přízračného světla. O bezpečný výstup se postaral Zemar. Dovedl je na malou plošinu těsně pod vrcholem, kam se všichni pohodlně vešli. Postavil se vedle Lennox a spolu s ním hleděl na řeku, která teď připomínala obřího ledového hada, zatímco Kevin navazoval spojení. Vesnice tonula ve tmě, z té protější bylo občas vidět odlesky ohnišť. Pokud se někdo zdržoval venku, vystačil si stejně jako oni s měsíčním svitem.

Za okamžik se ozval Kevinův tichý hlas: „Světluška volá Netopýra, Světluška volá Netopýra, máme inverzní počasí...“

Zemar vyprskl smíchy, Lennox zachrčel a obrátil oči v sloup. Když se ozval starší z pilotů Jeff, převzal vysílačku a vysvětlil mu, co potřebuje.

„Možná budou problémy dostat se k jádru věci, tak se připravte i na variantu Zet,“ řekl závěrem.

Zemar slyšel každé slovo, ať chtěl nebo ne, ale jen těžko mohl uhodnout, že Zet je kódové značení 'Zdrhnutí' neboli rychlé evakuace. Lennox sice neměl v plánu utíkat, ale musel být připravený na všechno.

Vyměnil s Kevinem vysílačku za nastartovaný notebook, přitom utrousil: „Hele, Keve, uznávám, že jsem tobě a Markovi dal volnou ruku ohledně přihlašovacích hesel, a že jediná podmínka byla, aby nezněla vojensky. Ale čekal jsem něco údernějšího, než co by vyznělo jako halloweenská besídka v mateřské školce. Rozumíš?“

„Ano, pane. Polepšíme se.“

„Toho se už teď bojím,“ šeptl Lennox.

Couvl dozadu, co to šlo, a omluvil se Zemarovi, že ho musí o něco odsunout, protože se chystá přihlásit na přísně zabezpečený server a podle předpisů nesmí být nikdo poblíž. Zemar s tím problém neměl, obzvláště když se spolu s ním stáhl i Kevin. Sestoupili o pár metrů níž, posadili se na zbytky suché trávy a krom výměny několika neutrálních vět mlčeli.

Lennox za nimi přišel po půl hodině.

„Žádné podezřelé aktivity poblíž,“ oznámil a podával Kevinovi notebook, „už to můžeš vypnout a schovat.“

Radista byl trochu překvapený, že major nevypnul přístroj sám, dokud neodklopil obrazovku a spořič mu neukázal, že jedna aplikace ještě běží. Aniž by dal cokoliv najevo, přidržel notebook za horní roh tak, aby ho mohl natočit jen ke svým očím a otevřel dokument; překopírovanou strohou zprávu o tragédii v městě Kunduzu. Dvanáct mrtvých, dvacet devět raněných. Nevěděl, jakou to má souvislost, ale na nic se neptal. Vodítko dostal, ještě než počítač vypnul.

„Valid, Basir. Jeden z nich přišel v Kunduzu o část rodiny a odvolal svatbu. Který to byl?“ překvapil Lennox Afghánce nečekanou otázkou.

„Basir. Proč se-“

„Musím s ním mluvit. Zavedeš mě k němu?“

„Teď?!“ podíval se Zemar na hodinky.

„Ano, teď hned,“ potvrdil Lennox a podíval se také.

Dvacet minut po půlnoci, opravdu nevhodný čas na návštěvu, ale nemohl čekat. Zemar vycítil, že mu to nerozmluví, a tak jen trhl hlavou, navedl je na stezku dolů, a pak dál ke středu vesnice, kde několikrát zabušil na zeď. Dveře totiž vypadaly, že by podobný útok nemusely ustát.

Basir zřejmě ještě nešel spát. Otevřel jim téměř okamžitě a zcela oblečený. Vyslechl Zemarovu žádost a po krátkém zaváhání pustil noční návštěvníky dál.

Jakmile byli uvnitř, Lennox převzal iniciativu.

„Zemare, prosím, překládej, nechci riskovat nedorozumění. Předem se omlouvám, některé otázky budou znít divně nebo nezdvořile, ale rád bych, abys je nijak nekomentoval a on jen co nejstručněji odpovídal.“

„No... dobře,“ řekl Zemar a hned všechno přeložil Basirovi, který to vzal znatelně hůř, ale nakonec se nechal přesvědčit.

„Nemůže nás někdo slyšet?“

„Ne.“

„Ať ti odpřísáhne při vousu prorokovu, že si všechno, co tu zazní, nechá pro sebe až do rána do doby tvého odjezdu.“

Basir vydal zvuk, který se dal vyhodnotit jako: „Pche!“ nicméně s pohledem upřeným na Lennox začal cosi drmolit.

„Ne mně!“ přerušil ho Lennox, „ať přísahá tobě, Zemare!“

Následovalo další odfrknutí a krátká debata, po které naštěstí přišla kýžená přísaha. Kevin, stojící vedle dveří a průběžně kontrolující, že venku nikdo neposlouchá, se nedivil tvrdohlavosti, s jakou si major stál na svém. Všichni muslimové považovali takovou přísahu za svatou, někteří se ale domnívali, že je neplatná, pokud byla daná nevěřícímu.

Lennox si ani nadále nebral servítky: „Část jeho příbuzných před deseti měsíci zabila exploze na tržišti. Kdo všechno to byl?“

Zemar se zamračil. Správně předvídal, že takový začátek výslechu druhou stranu spolehlivě odradí. Musel vynaložit hodně úsilí, než dostal odpověď, kterou mohl přeložit.

„Rodiče, starší bratr a bratranec.“

„Jel s nimi do Kunduzu ještě někdo, kdo zůstal naživu?“

„Ne.“

„Jel s nimi někdo, kdo původně jet neměl?“

„Matka.“

„Proč jela? Bylo to její rozhodnutí?“

„Nevím.“

„Měl s tím někdo problém?“

Basir na něj nechápavě pohlédl. „Nerozumím.“

„Vadilo někomu, že jede?“

„Ne, proč by mělo?“

„Tak ne přímo vadilo, ale...“

Lennox skousl ret, ani ve vlastní mateřštině nemohl nalézt to správné slovo.

Na nějaké naštěstí přišel Zemar, protože po jeho doplňující otázce se Basir zamyslel, a pak řekl: „Nepobrali všechny věci, co si původně chtěli vzít. Bratr se zlobil, protože většina byla jeho.“

„Podíval ses, co v nich bylo?“

„Ano, musel jsem. Po jejich smrti. Vlastně... na všechny ne. Nenašel jsem jednu bratrovu brašnu. Nevím, co se s ní stalo, možná si ji přece jen vzal.“

„Nemohl ji nechat u někoho jiného?“

„Proč by to dělal? Tady byl doma. Když tu byl.“

„Nezdržoval se ve vesnici?“

„Táhlo ho to ven,“ odpověděl za Basira Zemar, „hodně lidí odchází zkusit štěstí, ale víc jak polovina se zase vrátí. On nebyl ještě rozhodnutý, asi i kvůli tomu nezaložil rodinu.“

„Takže cestoval i předtím,“ konstatoval Lennox. Vyměnil si pohled s Kevinem; jako kdyby si jeho prostřednictvím potřeboval telepaticky uspořádat myšlenky. Pak se znovu obrátil na Basira. „Nebylo mezi jeho věcmi něco zvláštního?“

„Nevím, co myslíš,“ pokrčil Basir rameny, „ale můžeš se podívat sám. Co zbylo, zůstalo vzadu.“

Vyvedl je z domu, podél zdi dozadu ke kozímu chlévu, odkud vytáhl naprasklý proutěný koš. Gestem Lennox vyzval, ať si poslouží. Ten se nenechal pobízet dvakrát, ponořil se do koše a s razancí tornáda ho prohrabával. Záhy se napřímil a koš s viditelným rozčarováním odstrčil.

„No tak nic,“ otočil se k Basirovi, „děkuji za ochotu. Těšilo mě.“

A aniž by čekal až Zemar dopřekládá, vyrazil pryč s Kevinem v patách. Zemar je dohnal po pár metrech.

„Co to mělo-“ začal vztekle, ale Lennox mu skočil do řeči.

„Musím okamžitě mluvit s tvým otcem.“

„Proč? Moment!“ zarazil se, protože mu svítilo, „tys něco našel?“

Lennox se k němu prudce otočil a rozevřel dlaň ve výšce jeho očí. Držel v ní klubko pokroucených drátů a naprasklou kovovou trubičku.

„Basirův bratr se nestal náhodnou obětí výbuchu, on ten výbuch způsobil. Byl sebevražedný atentátník.“

„To nemůžeš vědět!“ křikl Zemar a máchl rukou ve snaze smést všechno na zem.

Lennox včas uhnul. „Keve,“ vybídl radistu, otočil se k Afghánci zády a rázoval dál k Chašimovu domu.

Kevin zadržel Zemara, který evidentně toužil po tom, skočit majorovi po krku.

„On to ví,“ řekl tiše, ale s důrazem, protože potřeboval, aby se muž uklidnil a nedělal rozruch, „našel zprávu tajných služeb o tom incidentu. Opravdu to nebyla nastražená bomba, ale sebevražedný útok. Jeden z přeživších vypověděl, že těsně před odpálením tam přiběhl starší pár a snažil se to atentátníkovi rozmluvit. Mluvili jazykem Vakhi a muž ho oslovovala jako syna. Svědek později zemřel a místní situace byla taková, že to neměl kdo dál vyšetřovat.“

Zemar ochabl. „Ale Basir...“

„Nejspíš nemá tušení, jak to doopravdy bylo. Pojd'te, prosím,“ Kevin ho zlehka chytil za loket, „máme teď nový a možná mnohem větší problém.“

„Větší problém,“ zopakoval Zemar ozvěnou. Slabě sebou trhl a pohlédl na Kevina, jako by se probudil. „Jaký?“

„Ta chybějící brašna. Respektive její obsah.“

Kevin využil, či spíše zneužil, že má Zemarovu plnou pozornost, nezdržoval se dalším vysvětlováním a rozklusal se k vratům s jistotou, že ho Afghánec bude následovat.

Lennox dostihli uvnitř domu. Nehybně stál a díval se před sebe. Až když je měl těsně za zády, pootočil se. Oči se mu v odlescích plamenů vlhce leskly.

Chašim seděl za stolem, který ozařovaly dvě ze tří lamp. Ruce měl svěšené podél těla, hlavu položenou na sešitech, rozložených na desce, oči zavřené. Ze strany krku mu vyčnívala rukojeť nože. Byl mrtvý.

* * *

Seržant Ross budil dojem, že by si začal rvát vlasy, kdyby je neměl oholené.

„To není možný,“ opakoval dokola, „byl jsem vzhůru, Dexter se mnou, ostatní spát měli, ale maximálně klímali. A nikdo z nás nic neslyšel!“

Lennox mlčel. Díval se do prázdna, navenek netečný, ale v jeho nitru zuřil boj o zachování chladného rozumu. Soupeři mu byly smutek a neustále rostoucí nenávisť vůči člověku, schopnému bez milosti odpravit mladé děvče, dítě a slabého starce. Bojoval, protože věděl, jak hrozně svůdná může být touha vzít právo do vlastních rukou. Aby roztržily obrazy mrtvých těl, neustále se deroucích do hlavy, pohlédl na hodinky a v duchu počítal, za jak dlouho může přijít zpráva od Jeffa. Znovu byl v situaci, že musel čekat; nejen na piloty, ale i na Zemara, který se zavřel v domě. Snad si tam o samotě truchlil, možná budil zbytek rodiny a oznamoval jim to. Lennox jen doufal, že zatím neshromaždí uje vesničany a nechystá se vylít si zlost na vojácích.

Dvůr mu náhle připadal těsnější než kdy předtím. Vstal a po chvíli protahování a popocházení vyklouzl ven. Přes brýle zkontroloval okolí, pak se opřel o zeď a s očima většinu času zabodnutýma do hvězd setrval na místě prakticky bez hnutí, dokud za ním nepřišel Zemar.

„Snažil jsem se zjistit, jestli se někdo nedostal do domu z druhé strany,“ začal Afghánec zastřeným tónem, „v tom případě by totiž musel projít kolem ženských pokojů. O nikom neví, jen se u nich zastavila Uzuri.“

„Kdy to bylo?“

„Ještě předtím, než jsme odešli. Chtěla mluvit s otcem, který ale už předtím řekl, ať ho nikdo neruší. Takže zase odešla.“

„Nemohla proklouznout?“

„Prý ne, ale...“ Zemar si baterkou posvítí do dlaně. Držel v ní chumáč dlouhých, silně prosedivělých vlasů. „Tohle měl otec v ruce.“

Lennox si vlasy prohlížel s těžko definovatelným výrazem. Pak se zeptal: „Ve které?“

„V pravé.“

„Hm, a ránu dostal zezadu zleva. Trochu zvláštní.“

„Také si myslím.“

„Co naši hlídači, nic neviděli?“

„Odvolal jsem je, když jsme našli Latifa. Jsem hlupák,“ dodal Zemar zničeně.

„Nejsi,“ zavrtěl Lennox hlavou, „já jsem cvičený počítat s nejhorším, přesto jsem tohle nečekal. Jinak bych ho nikdy nechal samotného.“

„Už nevím, jak dál. Napadá tě něco?“

„Možná, ale nejdřív potřebuji vědět, co zjistí mí piloti.“

Překvapený Zemar krátce zaváhal, zda se pokusit vytáhnout z Lennoxů víc, ale správně odhadl mizivou šanci na úspěch. Proto jen připomněl: „Otec říkal, že kvůli tobě počká do sedmi. Já jeho slib dodržím. Máš do rána čas.“

Čekal, že tím majora potěší, ten ale vypadal, že ho přeslechl. Nabral dech, aby mu zopakoval poslední větu. Lennox ho těsně předešel.

„Děkuji ti,“ řekl nepřírozeně prázdným hlasem, „otázkou je, kolik času máte vy?“

* * *

Přistání vrtulníku Mi-24 s kódovým značením Hind vzbudilo na malé britské základně slušné pozdvižení. Bez ohledu na pozdní hodinu si hodně vojáků mimo službu nenechalo ujít příležitost prohlédnout si zblízka ruský stroj, který ve výzbroji západních armád nebyl. Jeho charakteristická dvoustupňová pilotní kabina v podobě dvou skleněných bublin, robustnost a dravčí vzhled ho předurčovaly budit na zemi pozornost a ve vzduchu děsit.

„Hlídej pevnost a užij si svých patnáct minut slávy,“ uchechl se hlavní pilot Jeff přes vysílačku, „já dojdu za místním šéfem.“

„Tak dík,“ utrousil Mark, pilot operátor. Stáhl si přilbu, odklopil do strany sklo přední bubliny a s pomocí umně zamaskovaných úchopů slezl dolů.

Jeff to měl výš a vzhledem k hůře pohyblivé noze i komplikovanější, ale než aby se sklápěl se sedačkou dozadu a pracně přelézal přes přepravní kabinu, zatnul zuby a vylezl podobně jako Mark, jen s tím rozdílem, že neodklápěl celou kabinu, ale jen dveře a pohyboval se méně lehce.

Ještě Marka varoval: „Hlavně ať nám naši krásku nerozeberou,“ a nechal se od vyčkávajícího seržanta vést k veliteli základny, podplukovníku Collinsovi na předem domluvenou schůzku. Rty se mu zvlhly do mírného úsměvu, když za zády slyšel vzrušené dotazy: „Ty jo, to je ruský, ne? Se s nima teď kamarádíte? To vám došly Black Hawky?“

A Markovy stoicky klidné odpovědi: „Jo, je to ruská výroba, ale patří Čechům a ti nám to půjčili. Lítáme v tom, abychom mátlí druhou stranu.“

Plukovník přivítal Jeffa podáním ruky a bez zbytečných zdvořilostních frází přešel rovnou k věci. „Kapitáne, musím říct, že informace, které žádáte, jsou přinejmenším podivné. O to víc, že jste mi nedal dostatečně uspokojivé vysvětlení, k čemu je potřebujete. Nicméně, pověst vašeho velitele doprovází mnoho podivností, ale i nezpochybnitelných výsledků, tudíž jsem se rozhodl to nerozebírat a vyhovět mu.“

„Mnohokrát děkuji, pane.“ Jeff si dal záležet na výběru slov. Stálo ho to dost námahy, protože jeho přirozeností bylo mnohem neformálnější vyjadřování.

Plukovník nic nezaznamenal, nebo mu to bylo jedno a nerušeně pokračoval: „Momentálně tu mám čtyři vojáky v hodnosti rotného. Všechny jsem shromáždil, ale na můj dotaz nikdo z nich kladně neodpověděl.“

„Moh' bych s nimi hodit řeč sám?“ vypadlo z Jeffa. V duchu si vynadal a horečně tápal, jak to urovnat, protože mu neušla vráska, která plukovníkovi naběhla u kořene nosu. Neměl dar Lennoxovi výřečnosti, ale něco od něj asi přece jen pochytil. „Chci říct, že se jim to mezitím mohlo rozležet v hlavě. Snad i pomůže slyšet ten dotaz znovu jinou formulací...“

Collins povytáhl jedno obočí, jako by chtěl říct: „Vážně si myslíš, že ti tohle sežeru?!“ Projevil ale shovívavost, snad i ocenil Jeffovu snahu a povolil mu samostatný rozhovor s podřízenými. Osobně ho dovedl do menšího stanu, obyčejně sloužícího coby operační místnost, kde ho představil čtveřici vojáků. Požádal je, aby mu vyšli vstříc, načež se s Jeffem rozloučil, protože měl v úmyslu pokračovat v původně plánované činnosti – spánku. Jenže když vyšel ven, spontánně se rozhodl pro změnu plánu a zamířil k Markovi, kterého příchod dalšího zvědavce, navíc s vysokou šarží, přivedl na pokraj kolapsu.

Jeff přehlédln své mnohem mladší posluchače a bez okolků spustil: „Podívejte, pánové, je pozdě, nebudeme se navzájem zdržovat. Můj velitel a partáci jsou nezaviněně v průseru a potřebují vědět, jestli někdo z vás daroval nebo vyměnil notes, který vám předtím popsal velitel. Zdůrazňuji, že jde o osobu, která ho od vás dostala, s vámi to jinak nemá co dělat, žádný malér nemáte a všechno, co mi řeknete, zůstane jen mezi námi. Tak co, byl to někdo z vás?“

Každému věnoval krátký pátravý pohled. Nikdo se nepřihlásil, jednotnou odpovědí bylo různě silné zavrtění hlavou.

„Tak nic,“ pokrčil Jeff rameny. Podal jim na rozloučenou ruku, jen k mladíkovi se zanícenými červenými pupínky na tváři prohodil: „Akné, co? To je pěkný prevít. Hele, počkej chvílku, sepíšu ti jeden starý recept od své báby. Lepší než všechny ty chemický sračky.“

Rotný, který ho upoutal neklidně těkajícíma očima, polkl, zamumlal, že to by bylo bezva, ačkoliv podle výrazu určitě toužil odejít s ostatními, a znovu se posadil.

Když osaměli, postavil se Jeff před něj. Položil mu ruku na rameno a stiskl o něco víc, než vyžadovalo přátelské gesto.

„Říká se, že úplně nejlepší je konopí,“ promluvil otcovským tónem, „ale to už jsi zkoušel, nebo se chystáš zkusit, nemám pravdu? Neumím si totiž jinak představit, že by někdo nechal kolegy ve štychu, než že by se fakticky bál o vlastní krk.“

Rotný zbledl. „Já to ale vážně chtěl jen na obličej!“ vyhrkl.

„To je v pořádku,“ usmál se Jeff, „nechám si to pro sebe. Ale musíš mi podrobně popsat člověka, s kterým si to směnil. A jestli jsi mu kromě bloku dal i něco dalšího.“

„Žvýkačku. Jahodovou. Ale jen jeden kousek, co mi zbyl v balíčku. Pár balíčků z denní dávky potravin, teď si honem nevzpomenu, s čím byly...“

Rotný to ze sebe chrlil jako silně věřící hříšník u zpovědi. Jeff ho nepřerušoval, jen povzbuzoval pokyvováním hlavy a všechny informace si pečlivě ukládal do paměti.

* * *

„Kolik my máme času?“ V Zemarovi se znovu začal zvedat vztek; ničemu nerozuměl a Lennox se neměl k tomu, aby cokoli vysvětloval. Pak si ale vzpomněl na předchozí hovor s radistou. „Myslíš na tu údajně ztracenou brašnu?“

Lennox přikývl.

„Ale té byste se měli bát vy, ne?“

„Tak proč ji ten vrah nepoužil? Proč, když se dostal až k tvému otci, prostě neotevřel dveře a nehodil ji na dvůr?“

„Třeba žádná brašna neexistuje.“

„Možná. Tak mi řekni jinou věc. Proč tvůj otec neztropil poplach, když nemohl přehlédnout, že někdo vešel? Proč tu osobu nechal přijít tak těsně k sobě? A proč vůbec musel umřít? Nikdo další přece nevěděl, že se chystá probírat záznamy, a i kdyby, co v nich mohl najít?“

„Nic,“ konstatoval tiše Zemar, „prolistoval jsem je. Ze sešitů žádný nechybí a poznámky, které si dělal, obsahují jen data několika úmrtí včetně Basirovi rodiny a pár běžných sporů mezi sousedy. Většinu jich nakonec sám přeškrtnal.“

Lennox se znovu uzavřel do sebe a Zemar tentokrát už nevěděl, jak ho nenásilně přiměl mluvit.

Nepříjemnou prodlevu ukončilo vrznutí vrat a Kevin, který oznámil: „Naše spojka má hlášení.“

Lennox se okamžitě probral z netečnosti. „Kvalita signálu?“

„Přijatelná.“

„Vezmu si to uvnitř,“ rozhodl se Lennox. Převzal sluchátka s mikrofonom, druhá podal Zemarovi, aby mohl poslouchat. Poslal ven Dextra a Miga, protáhnout se a současně hlídat. Pak vyzval Jeffa: „Tak mluv.“

„Našel jsem původního majitele. Blok i žvejku dal starší ženský za hrst trávy. Domlouval se s ní spíš rukama, ale anglicky prý rozumí. To není jen jeho dojem, zná ji víc lidí, objevuje se tam nepravidelně od té doby, co základnu znovu zprovoznili. Mimochodem, původně tam úřadovali Rusové. Podle popisu je to čarodějnice, co z ní jde strach. Jméno samozřejmě neví.“

„Nevadí. Kdy k té výměně došlo?“

„Někdy před čtrnácti až šestnácti dny.“

„Fajn. Dobrá práce. Zůstaňte na místě, plán Zet trvá. Jednička konec.“

Lennox se podíval na Zemara, Zemar na něj. Zemar se chvěl, Lennox dosáhl potřebného sebeovládání, které teď hodně potřeboval.

„Umí anglicky?“

„Ano, otec neustále učí... učil všechny, co měli zájem. A ona měla.“

„Popiš mi, kde bydlí.“

„Rád bych si to vyřídil sám,“ odmítl vyhovět Zemar.

„Vyřídil co?“ zvýšil Lennox hlas, „nemáš ponětí, s čím-“

Zemar ho nenechal domluvit a vztekle odsekl: „Ale mám! Se sebevražedným atentátníkem, to chceš říct, ne?“

„Ne. S něčím horším,“ vpálil mu Lennox do tváře, čímž si zajistil, že prozatím nebude znovu přerušován. Pak částečně prosil, částečně přikazoval: „Zemare, jestli ti aspoň z poloviny záleží na téhle vesnici, jako záleželo tvému otci, pověz, kde bydlí, a nehni se odsud a nic nedělej, dokud se nevrátím. Slibuji, že ti všechno vysvětlím, až bude po všem.“

Zemar zkrřížil ruce na prsou a zatvářil se nepřístupně. „Proč ne teď?“

„Protože, bez urážky, na tobě je hned vidět, co si o kom myslíš.“

Dlouho se navzájem měřili. Když už začínal mít Lennox obavy, že bude muset přitvrdit, Zemar se konečně podvolil.

* * *

Ani se nesnažil klepat a rovnou se opřel do dveří. Otevřely se s tichým zaskřípáním. Proklouzl dovnitř, rychle za sebou zavřel a rozhlédl se. Jediné místnosti dominovala primitivní verze kamen, oheň z nich zajišťoval sporé osvětlení. Vedle bylo lůžko z matrace a několika rozházených dek. Na všech stěnách visely pytlíky, části rostlin nebo keřů, dodávající prostoru tak intenzivní bylinný odér, že se z toho Lennoxovi zvedal žaludek. Několik větších pytlů a beden, pocházejících podle nápisů z dob ruské invaze, bylo poskládaných po podlaze podle logiky, která mu unikala. Pak už tu bylo jen pár kousků nádobí a náradí, ale to hlavní, jedinou obyvatelku tohoto malého domku, přilepeného jedním bokem ke skále, nikde neviděl. Popošel o dva kroky a nespokojeně si mlaskl. Měla tu být, ale netušil, kde by se mohla schovávat, zato si moc dobře uvědomoval, že právě dělá něco, za co by ho zavřeli i ve Státech. Udělal další dva malé krůčky,

přítom neustále těkal očima na všechny strany. Opatrnost se vyplatila. Zpoza kamen, kde muselo být víc místa, než myslel, se vztyčila tmavě oděná postava a čímsi máchla. Uskočil dozadu, právě včas, aby se vyhnul gejzíru vařící vodou. Vzápětí poskočil vpřed, to když jeho směrem letěl hrnec, pak pro změnu do strany v úhybném manévru před kamenem, nahrazujícím tlouček od hmoždíře.

Provedl bleskovou inventuru věcí, které po něm ještě mohla hodit, odhadl, kolik času by jí to zabralo a rozhodl se pro obranu šokem.

„Čašim je mrtvý,“ křikl na ni ve chvíli, kdy se rozmachovala druhou částí hmoždíře, „zavraždil ho někdo, kdo využil tvé návštěvy, aby se dostal do jeho domu.“

Musel ocenit, jak výborně se ta žena umí ovládat; nebýt vteřinového zaváhání a stínu, přeběhlém přes tvář, nepoznal by, že se jí to jakkoliv dotklo. Pak zaječela tak, že ani nepoznal, jaký jazyk použila, a mrštila po něm hmoždířem. Vyhnul se, vytrhl zpoza vesty blok, a ačkoliv měl původně v úmyslu ho jen ukázat, neodpustil si s ním po ní hodit. Zarazila se a znovu něco křikla. Zavrtěl hlavou.

„Vím, že mi rozumíš. Našli jsme vojáka, který ti ho dal.“ Uskočil před neidentifikovatelným nástrojem a zavadil pohledem o jednu z beden. „Jak se jmenoval?“

Strhnula uprostřed hodu dalšího nástroje. Trhla hlavou a pokrčila rameny, na znamení, že nechápe.

„Ten ruský voják, kvůli kterému chodíš k základně od chvíle, kdy ji zprovoznili. I když teď patří Britům. Jak se jmenoval?“

Sevřela rty, hlasitě oddechovala nosem a propalovala ho očima až k morku kostí. „Michail,“ vypadlo z ní náhle, „Michail Koshkov.“ Otřásla se, jako by si až teď uvědomila, že s ním mluví, ačkoliv to nikdy nechtěla. Zavrčela a rozmáchla se.

Lennox se tentokrát ani nehnul. „Co se s ním stalo?“ zeptal se a podle jejího výrazu si vzápětí sám odpověděl, „ty to nevíš. Možná bych to mohl zjistit.“

„Sliby!“ odplivla si opovržlivě.

„Takže ti něco slíbil a nedodržel?“ Ťal zřejmě do živého, protože se znovu rozmáchla. Vztáhl ruce před sebe v obranném i vzdávajícím se gestu. „Já nic neslibuji, jen nabízím možnost pokusit se ukončit nejistotu.“

Po několika vteřinách pomalu spustila ruku. Lennoxovi se ulevilo, i když ne moc.

„Ale nejdřív musíme vyřešit tohle,“ ukázal na blok, „našel jsem ho u Latifa. Byl od tebe, ale tys mu ho nedala, mám pravdu?“

Žádná odpověď.

„Někdo tvůj dárek zneužil jako úplatek a současně, aby namířil pozornost na nás. Kdo to byl?“

Žádná odpověď.

„Dobře,“ Lennox si přejel rukou přes bradu a pokýval hlavou. „Dobře,“ zopakoval, „nechceš se mnou mluvit. Nemusíš. Prostě řeknu jednu jméno.“ A řekl ho.

Mlčela, přesto mu odpověď dala. Místo úlevy, že se dopracoval k pravdě, se mu udělalo nevolno.

„Do hajzlu,“ zašeptal. Odšoural se k nejbližší bedně, zhroutil se na ní a zadíval do podlahy. Když po chvíli zvedl hlavu, zjistil, že ho upřeně pozoruje. „Potřebuji pomoc,“ řekl tiše.

Zasmála se, ale v tom zvuku nebylo nic veselého.

„Jsi chytrá ženská, Uzuri,“ pokračoval Lennox stejným prosebným tónem, „muselo ti už dojít, že tě jen zneužívá. Nezaslouží si soucit. Jsou tu tři mrtví, a jestli něco neuděláme, může jich být mnohem víc.“

Stále mlčela.

* * *

„Tak co?“ zajímal se Ross, neklidně přecházející před vraty, jen co se velitel přiblížil.

Lennox pokrčil rameny: „Byl to hlavně z počátku poměrně adrenalinový monolog. Zatím můžu s jistotou konstatovat jen to, že mě pořád nemá ráda.“ Vytrhl z předmětu doličného jeden list

a podal ho Rossovi. „Ať Kevin zkusí přes ústředí sehnat naší agentskou spojku, jestli by se jí nepodařilo zjistit, co se s ním stalo. Byl to ruský voják, sloužící na místní základně. Bohužel nevím, kdy přesně.“

Ross přešel očima napsané jméno a zapochyboval: „Není to spíš dotaz pro KGB než CIA?“

„Sím tě,“ zašklebil se Lennox, „jako bys je neznal. Špiclují se, rafinovaně vraždí, ale mezi tím si klidně společně dojdou na kafe a pokec.“

Vstoupil do dvora. Jako první vyskočil Zemar, pro kterého bylo nicnedělání už k nevydržení. Nebylo divu, že se na Lennoxu bezmála vrhl.

„Tak co, řekneš mi konečně, cos zjistil?“

„Ráno se všechno dozvíš, jen se nám musí povést sehrát jedno představení.“

„Aha,“ prohodil Zemar uštěpačně, „a když se nepovede?“

„Tak se všechno dozvíš, a pak patrně dost z nás umře.“

Zemar zachrčel v domnění, že nemístně vtipkuje. Když si uvědomil, že to tak není, lehce zavrával. Lennox ho usadil na místo a ujal se režie.

* * *

Slunce se ještě neobjevilo, ale světlající obloha dávala tušit brzký rozbřesk. Vesničané si odbyli první modlitbu, když je vyrušil zvuk, nezapadající do jejich životů. Nejdříve připomínal přibližující se dunivé hřmění, pak se rozložil do tepání a podivného svistotu. Ve chvíli, kdy už nebylo nikoho, kdo by nevyběhl ven a neprohlížel si oblohu, vyloupila se za vesnicí nad vrcholky hor temná silueta. Byl to jen okamžik, ale dost dlouhý, aby si uvědomili, co vidí. Pak vrtulník klesl, zvuk o něco zeslábl a frekvence tepání se snížila, ale pořád dávala na vědomí, že je nebezpečný stroj poblíž.

Vesničané se začali mezi sebou dohadovat, co to může znamenat. Intuitivně si přitom srocovali a přesouvali na náves. Díky tomu jim neuniklo, jak se otevřela vrata od Chašimova domu, ven vyšli vojáci v plné polní a Zemar, který se s nimi loučil.

Davem projel úžas a rozhoření. Dopředu se protlačily rodiny prvních dvou obětí. Zemar jim vyšel vstříc s rozpraženýma rukama.

„Je po všem,“ zvolal, „naši američtí přátelé obdrželi zprávu, že se v okolí potuluje skupinka členů Tálibánu, těch nejzarytějších, nejodpornějších fanatiků. Takových, z kterých se stávají sebevražední atentátníci, ty zbabělé kreatury.“

„To ty jsi zbabělec!“ zavřískal ženský hlas.

Nad návsí se rozhostilo hrobové ticho. Zraky všech pátraly po původkyni slov, až zakotvily na Sajram, postupující vpřed. Její manžel se ji pokusil zadržet, ale ztuhl uprostřed pohybu, to když k němu otočila hlavu a on uviděl děsivou změnu z povolné ženy na saň, chystající se chrlit oheň. Zastavila se v půli cesty mezi vesničany a Zemarem.

„Pohrdám tebou,“ křičela, „tvým otce, vámi všemi! Jste zbabělci, co se kamarádí s cizáky, taháte je sem a necháte je šlapat po naší!“

„A kvůli tomu jsi musela zabít vlastního syna?!“ skočil jí do řeči Lennox a postavil se po bok Zemara, který se vzpamatoval z otřesu a rychle se chopil role tlumočnicka pro obě strany.

Sajram se ušklíbla. „Byl slabý, nikdy by z něj nebyl pravý bojovník ve jménu Alláha.“

„Pořád stejná písnička,“ pomyslel si Lennox, který podobné patetické projevy slyšel už mnohokrát; nahlas ale řekl, „a ta dívka? Proč ona?“

„Hloupá bezbožná husa, nechá na sebe sahat, a pak mele něco o cti.“

„Takže nás měla obvinít z obtěžování,“ konstatoval Lennox. Už se dozvěděl, co potřeboval, ale rozhodl se dovést to konce. „Ale Chašima si zabíjet nemusela.“

Ozvaly se výkřiky. Vesničané se až teď dozvěděli o vraždě uctívaného starosty a byly zděšení, zarmoucení a rozzlobení. Zemar znovu zvedl ruce, aby je udržel v klidu.

Sajram jejich pocity nechaly chladnou. „Měl tě rád,“ zasyčela, „tebe! Nevěřícího! Vojáka! Jak jsem mohla nevyužít, že ta stará bába s ním chtěla mluvit? A víš, co se stalo, když jsem k němu přišla? Litoval mě! Mě!“ Rozesmála se.

Lennox se otočil k Zemarovi. „Už toho mám dost. Co ty?“

„Taky. Už ji nechci poslouchat.“

„Co?!“ ozvala se Sajram, kterou rozčílilo, že hovoří pro ni nesrozumitelným jazykem a že už není středem jejich pozornosti.

„Nic,“ odsekl Lennox, „tvůj hloupý plán selhal. Chtěla jsi poštvat vesničany proti nám a doufala jsi, že je v sebeobraně postřílíme a zbytek odsoudíme k doživotní nenávisti ke všem cizincům. Máš smůlu, je po všem.“

Napřímila se. „Ne, není!“ Shodila ze sebe plášť. Pod ním měla kolem pasu široký šátek plný výbušnin, omotaný dráty.

„Chybějící brašna,“ špitl Lennox Zemarovi, a aby zabránil panice, vykřikl, „uklidněte se! Vystavila vás těžké zkoušce, ale už vám neublíží! Jste dobří lidé s velkým darem. Tolerancií. Proto jste nás přijali, proto jste nám dovolil stát se přáteli.“ Hlavou mu problesklo, jak moc se přibližuje nabuzujícím proslovům svých protivníků, na vesničany ale podle všeho působil zatím pozitivně. Její šílený smích ignoroval. „Nevěřím, že by On dovolil, abyste za to trpěli. Dokáží vám to.“

Pohlédl na ni a přistoupil blíž. Přestala se smát. Probodla ho očima a bojovně vysunula bradu. Trhla pojistkou. Nic se nestalo. Zbledla a trhla znovu. A znovu.

Lennox se odvrátil a mávl rukou. Mig s Michaelem společně vystartovali; jeden ji chytil, druhý zbavil výbušnin a svázal.

„To nebyl zásah shůry,“ prohodil Zemar.

„Ne,“ přiznal Lennox, „to byla názorná ukázka, jak je dobré mít v týmu pyrotechnika, který se všude protáhne. I když by to nešlo tak hladce, nebýt pomoci Uzuri, která celou rodinu ještě za tmy dostala z domu a na deset minut je tam zdržela.“

Zemar křikl na několik svých přátel, aby převzali a odvedli svíjející se ženu, sám se od ní raději odvrátil a spíš jen pro sebe zašeptal: „Horší než sebevražedný atentátník.“

„Bílá vdova,“ doplnil Lennox, „i když technicky vzato ženou Basirova bratra nikdy nebyla. Ale převzala jeho fanatismus, a po jeho smrti určitě trpěla, že nikdo neví a nemluví o jeho rádoby hrdinském činu. A když se tu začali objevovat turisté a my, brala to jako urážku jeho památky a rozhodla se tomu udělat přítrž.“

„Nikdy jsem si nevšiml, že by měli něco společného.“

„Tvůj otec říkal, že se Basirova rodina stýkala s rodinou z vesnice, odkud pochází Sajram. Možná se tam jednou potkali a oproti všem zvyklostem zapovídali.“

„Možná,“ přikývl Zemar. Stále ještě byl otřesený, jak rychle všechno nabralo spád. Zašilhal po vzrušeně debatujících vesničanech a poodstoupil mezi dva domy, počkal na Lennox a zeptal se ho: „Jak ‘s přišel na Sajram?“

„Už na začátku mi bylo divné, že nejdřív na Latifa křičela, ať mluví, ale pak, když se tvůj otec začal zajímat o podrobnosti, najednou nechtěla, aby ho trápil otázkami. Tehdy jsem to ještě přičítal šoku. Ale když po nálezů Latifova těla ztropila poplach, že jsme ho prohledali...“

„Jak to mohla vědět?“

„Přesně tak. Dal jsem si záležet, aby nebylo nic poznat. Z toho mi vyšlo, že věděla, že měl něco u sebe a že to chybí, ale nechtěla to říct přímo. Musela zuřit, že jsme ten blok před ostatními schovali. A když jsi mi později ukázal vlasy, patřící starší ženě, které měl v ruce tvůj otec, ačkoliv bylo vyloučené, aby je vytrhl sám, vzpomněl jsem si, jak si říkal, že Uzuri utěšovala Latifovu matku, a ta se na ni v záchvatu žalu vrhla. Pak informace od Britů a od Basira... Mimochodem, mám dojem, že Basirovi dříve či později dojde, co jeho bratr udělal.“

„Zajdu pak za ním, promluvíme si a nějak to urovnáme,“ prohlásil Zemar.

„Dobře.“ Lennox se opřel zády o zeď a po chvíli ticha vyzval Zemara pohledem k dalším otázkám.

Afghánec už žádné neměl, místo toho váhavě řekl: „Ona patří nám, my rozhodneme, co s ní.“

Lennox přikývl. Na podrobnosti se ptát nechtěl, protože měl určité představy, a i když se mu nelíbily, nemohl už nadále zasahovat.

Zemar se zhluboka nadechl, jako by si potřeboval dodat odvahy. „Byl bych rád, kdybyste odešli,“ vyhrkl mírně roztrášeným hlasem.

„A už se nikdy nevraceli,“ dodal Lennox odevzdaně a podíval se mu do očí. Zemar uhnul pohledem, Lennox se smutně pousmál. „To je v pořádku. Chápu. Jen musím vyřídit jednu věc.“

Vyšel zpoza zdi a rozhlédl se. Uzuri nikde nezahlédl, a tak zašel k domku, přilepeném ke skále, a zabušil na dveře. Otevřela a okamžitě se postavila do dveří. Jasně dala najevo, že ho nechce pouštět dál. Lennox po tom ani netoužil.

„Praporčík Michail Koskov dostal neplánovaně desetidenní dovolenou místo jednoho kolegy. Dva dny po návratu domů měl autonehodu. Zabil se.“

Opravdu se jí ulevilo, nebo to byla jen iluze způsobená tím, že v to doufal? Nevěděl. Zato její další čin byl víc než zřetelný. Vrazila mu takovou facku, až se zapotácel.

„Za co?!“ vyjekl.

„V noci vejít bez dovolení,“ připomněla mu několik hodin starý prohrěšek a práskla dveřmi.

„No jo,“ procedil Lennox koutkem úst a několikrát si přejel dlaní po pálící tváři, „už to nikdy neudělám.“ Obrátil se k odchodu.

Zemar počkal, až se dostatečně vzdálí od Uzurina domova, pak se zeptal: „Tos opravdu zjistil, nebo to byla milosrdná lež?“

„Pravda. Jen jsem si nechal pro sebe, že řídil totálně ožralý.“

Zemar pokýval hlavou a několikrát přešlápl.

„Moc jsem si ho vážil,“ řekl Lennox tiše, „a nikdy na něj nezapomenu.“

Zemar se pokusil o náznak úsměvu, pak sklopil hlavu.

Lennox ho vysvobodil prostým: „Sbohem.“

„Sbohem,“ zachraptěl Zemar, otočil se k němu zády a odběhl.

Lennox se za ním díval, dokud mu nezmizel za nejbližším domem, pak se s povzdechem otočil a vystoupal na vrchol kopce, za kterým na něj čekal jeho tým.

Ross mu vyšel v ústrety. „Můžeme letět?“

„Můžeme.“ Lennox se naposledy ohlédl. Zadíval se na červená pole máku, v duchu si vybavil Chašimovu přívětivou tvář a dřív než si to pořádně uvědomil, zarecitoval: „My už však nevstanem a je to možná zdání, že včera ještě žili jsme a byli milováni. Teď jenom tiše ležíme...“

„Na polích flanderských,“ doplnil Ross verš básně, která stála za tradicí připínání vlčího máku na paměť padlých a válečných veteránů. „Tohle mi nedělej,“ řekl vyčítavě, „ty a melancholie nejdou dohromady. To není ten velitel, kterého znám.“

Ať už se mu Lennox chystal říct cokoli, vložil se mezi ně Kevinův hlas, přivolávající vrtulník: „Loki Thorovi, Loki Thorovi, kladiva připravená k vyzvednutí...“

„Pane Bože,“ zasténal Lennox, „měl jsem si pár máků natrhat.“

„Proč?“ vykulil oči Ross.

„Abych měl Kevinovi a Markovi co dát na hrob, až je umlátím listem rotoru!“ zachrčel Lennox a rázně vykročil ke zbytku týmu.

„Jo,“ pousmál se Ross, „tak tohle už znělo jako náš velitel.“ A rozběhl se za ním.